

Jsem studentkou prvního ročníku SPŠ stavební v Havlíčkově Brodě oboru Stavitelství.

Chodím do 1.B a naše třída se skládá z 25 lidí, z toho 3 holky a 22 kluků.

Proč jsem se rozhodla jít zrovna na tuto školu?

Stavebka mě zajímala už delší dobu, a jelikož jsem nechtěla úplně bydlet na internátě, tak se moje rozhodování poměrně zúžilo. Musela jsem přihlídnout i k dopravě. Ze základky jsem už věděla o některých spolužácích, kteří se rozhodli stejně, a nezdálo se mi to jako špatná volba. Z mé třídy ze základní školy je nás ve třídě nakonec pět. Myslím, že i do budoucna je to dobré rozhodnutí a je to něco, co mě baví a nedělám to z donucení.

Na dni otevřených dveří jsem se byla podívat a škola se mi líbila. Zpětně jsem si pak vybavila některé učitele, kteří mě teď učí.

Díky sociálním sítím jsme se se spolužáky dost seznámili, což bylo docela dobré. Adaptační kurz pro nás byl celkem fajn, ale mohl být i delší. Třídní paní učitelku jsme již poznali na informativní schůzce, kde nám bylo řečeno, co nás bude čekat. První školní den jsme absolvovali i slavnostní přivítání (imatrikulaci) na radnici. To pro nás bylo něco úplně nového.

Zahájili jsme školní výuku, která je dost odlišná od základní školy, ale všechny začátky jsou nějakým způsobem těžké. Když jsme nastoupili 1. září do školy, ještě jsme úplně netušili, že po měsíci chození do školy skončíme na distanční výuce. Není to nic lehkého, když se učíte něco úplně nového, ale musíme se snažit plnit zadané úkoly co nejlépe, komunikovat a konzultovat vše, s čím si nejsme jistí nebo když potřebujeme poradit, jen teď všechno probíhá s učiteli přes internet. Přiznávám, že ne každý den je úplně optimistický, je stále co dělat, ale zatím svého rozhodnutí nelituji. Školu bych doporučila těm, kteří umí pracovat se svým časem, baví je rýsovat a jsou schopni kvůli škole i něco omezit a v krajní nouzi se i něčeho vzdát kvůli nedostatku času.

Eliška Nimmertondlová